

Békehang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 október hó 1.

19. szám.

Aratási ünnep.

Dacára a háború negyedik esztendejének, mi mégis aratási hála ünnepet tartunk és mennyei Atyánknak hála áldozatunkat bemutatjuk a nekünk nyújtott kegyelmi adományokért.

Hát van még okunk e nehéz időben hálát mondani? — kérdezik sokan meglepődve. Mert ha a mai kereszténységet figyeljük, azon véleményre jutunk, miszerint azon idő már tova tűnt, midőn Isten gyermekeinek hajlékai a dicshimnuszok fennsleges akkordjaitól volt hangos. Mint egykor az izraelitáknál, a babilonai fogság idejében, úgy most is sokaknál a hárfák a vízmenti fűzfákon függenek és a szívek húrjai ernyedten megereszkedtek. Ha kérdezzük, hogy miért? Akkor rendesen az a válasz, miszerint ez a mai nyomorúság közepette másként nem is lehet. És ezután, néha a nélkül, hogy erre kíváncsiak volnánk, felsorolják mindazon terhet, melyet amúgy is jól ismerünk. Az élelmicikkek szemlátomást drágulnak, a napi gondok elviselhetetlenebbé válnak és az áldozatok, melyeket újra hoznunk kell, napról-napra nagyobbak lesznek.

Az ily panaszhangok visszaemlékeztetnek bennünket a zsidótörténelemre, a midőn izrael fiai a pusztán átvonultak az ígért földje felé. A Jehova próbára akarta tenni őket és szívük indulatja felől meggyőződést akart szerezni. Amidőn a Verestengeren száraz lábbal átjutottak, lelkesedésükben egy új énekre zendítettek, egy dicsőítő énekre, mely Isten csodálatos segítségét hirdette. „Az Úr nagy dolgot művelt, lovakat és szekereket a tengerbe döntött!” — hangzott a zsidó nép ajakáról. De Isten egy dicsőnekkel nem elégedett meg. Látni akarta, hogy e nép más körülmények között is így énekel-e. Azért nem vezette őket a legrövidebb uton a Kánaán felé, hanem hosszú ideig kellett a pusztában vándorolniok és épen akkor, midőn a legnagyobb fáradalmakat szenvedték, a kenyeret, a húst, sőt még a vizet is elvette tőlük. Mit kellett volna most cselekedni a zsidóknak? Nemde tovább is örülni és hálákat adni, hogy az Úr eddig nem hagyta el őket és a hála által szívüket megerősíteni egy újabb bizalomra! E helyett azonban hitüket elvesz-

tették, az Úr előbbeni segítségét elfelejtették, s megfeledkeztek a nekik adott pompás ígért felől és hatalmas panaszkodásba és jajgatásba fogtak, ilyen dörén zugolódva: „Bár meghaltunk volna Egyiptom földjén a hol a húsos fazék mellett ültünk s amikor jól laktunk kenyérrrel és ugorkába, dinyébe, foghagymába bőségünk volt.” Ezen gonosz és könnyelmű beszéddel nem szereztek dicsőséget és örömet az ő Urunknak, sőt zugolódásukért még nehezebb megpróbáltatások következtek.

Igaz, hogy mi is nehéz időben élünk, de vajjon kiállított bennünket e nehézségekbe? Nemde ugyan azon Isten, a ki a Jézus Krisztusban nekünk Atyánkká lett s a ki legjobban tudja, hogy mi szolgáljunkra. És nem kellene épen most Isten gyermekeinek olyanoknak lenniök, kik a nyomorúságban, bánatban, csapások között is örülni tudnak, mert Jézusuk velük van? és a hálaadásról a nehéz napokban sem felejtkeznek meg.

Mily csodálatosan viselt gondot Isten mind-e mai napig felőlünk! Már az első háborús esztendőben egész biztosra vették ellenlétségeink, hogy bennünket kiéheztetni tudnak. Ez eddig nem sikerült. Sokszor ugyan a konyha és az élelemkamra siralmas képet mutatott és azon idő midőn mindenben dúllákoztunk szintén elmúlt, megkellett tanulnunk a takarékosagot és az igénytelenséget, de nemde nálunk is úgy volt mint a szeraptai özvegynél, akihez Illés próféta betért és ő vele Istennek áldása. A vékában levő kevés liszt nem fogyott el és a korsóban levő olaj nem kevesbedett meg. Nem bizonyosodott-e be az Úr hű Istennek, kinek ígéretei igenek és ámenek? Ha ma megkérdezne bennünket, mint egykor tanítványait kérdezte, kik mindeneket elhagyva követték őt: „Volt e valamiben hiányatok?” A válasz a mi ajkunkról is nemde így hangoznék: »Uram, soha semmiben!« Minden reggel kértük: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.” És Ő mindig annyit adott, amennyire épen szükségünk volt. Mint, ahogy irva is van: »Nem vonja meg a jót azoktól, kik ártaftalanul élnek.« Azért ujjonganak az Ő bárányai ma is, így énekelve: „Az Úr az én Pásztorom, azért nem szükölködöm.”

Természetesen nem tudjuk ezt tenni saját erőnkől. Jófeltétel és emberi szándék

sem elegendő ehhez, mert az igazi háladatosság ép oly kevésbé engedi kívülről befolyásolni magát, mint az igazi szeretet. Csak azon szív, mely Isten nagy szeretetét bűneinek bocsánata által tapasztalta, képes felismerni Isten adományait helyes értelemben, teljes hálaadással es köszönettel. Az ily szívben a Szentlélek is teljes erejével dolgozik és azt mindinkább saját érdemtelensége tudatára ébreszti, aki a kegyelem elfogadását mindig e szavakkal kíséri: »Tudom, hogy érdemtelen vagyok reá!« És csak kegyelem és kegyelem az, mi körülöttem, velem és általam történik. Ezen kegyelemből fakad aztán — legyenek a körülmények bárminők — egy dicsének a másik után! Ezen csodálatos kegyelemről beszél nekünk az ideai aratási hála ünnepély is. (M.)

A hol nem találtak lelkészt.

Egy békeszeretetről híres, magyar papképviselő, a ki a legutóbbi pápai békejegyzék alkalmából is nyilvánosan vallomást tett béke készsége felől, beszélt el egy béke értekezleten az alábbi megszívlelendő szavakat:

Párisban a villamos egy fiatal utcai nőt elgázolt s amidőn életveszélyes sérüléseivel a mentők a kórházba szállították, haldokolva azon kívánságának adott kifejezést, hogy hívjanak lelkészt hozzá. A betegápolók és a könnyebb betegek készséggel teljesítették kérését és tüstént szaladtak kívánságának eleget tenni. Legelőször is a kórházi lelkész, mint aki hivatásánál fogva legközelebb kell, hogy tartozkodjék a betegekhez. Itt azonban azt a választ nyerték, hogy az jelenleg nem tartozkodik oda haza. Innen a legközelebbi plébánia hivatalba szaladtak, a hol állandóan több lelkész lakik, fájdalom papot itt sem találtak és midőn kérdezték, a sekrestyéstől, hogy hát hol található a elkész urak, az szinte csodálkozva kérdezte az emberektől:

Hát csak maguk nem tudják, hogy Párisban a legutóbbi időben a lelkészek politikával foglalkoznak és csak nem állandóan a kamara üléseire és a politikai klubhelyiségekbe járnak és ott a háború mellett élénk propagandát fejtenek ki?

Végre a hosszú keresés után, az utcán találtak egy eleven lelkészt, akit valósággal diadalmenetben vittek a szerencsétlen haldoklóhoz. Mire azonban a lelkészszel oda értek, a leány kiszendvedett és a lelkész már csak hullát talált. Sokan erre panaszos megjegyzést tettek és korholták a párisi lelkészeket, akik a lelki dolgok helyett, földi,

kicsinyes politikával foglalkoznak. De a párisi lelkész nem hagyta annyiban a sértést és így szólt:

Mit a páris lelkészek volnának csak ilyenek? Oh nem uraim, nem rég érkeztem Londonból, a hol most szintén így viselkednek az egyházi emberek, de nem csak a katolikus, hanem a protestáns lelkészek is. Lloyd George leglelkesebb hívei épen a londoni lelkészek és ha valahol politikai beszédet tart, a papok százai tódulnak leszédének meghallgatására. Ők az angol politikai mozgalmaknak a hangadóik. Sőt tovább megyek, Németországban is a lelkészek azok kik leginkább fujják a tüzet.

Ez a beszéd azonban edes kevésbé vizsgáltta meg a párisiakat és annak a szerény haldokló prostituált nőnek nem hozott segítséget. Pedig ki tudja minő hatalmas lelki változás mehetett végbe e szerencsétlen szívben és a kegyelemre minő szüksége lehetett. Ámbár mi tudjuk, hogy Isten nem köti az ő kegyelmét földi ember személyéhez, mert annak elnyerésére elég a teljes töredelmesség, — mégis minő nagyszerű alkalom mulasztódott el és ennek a szerencsétlen nőnek a vallomása, esetleg hány hasonló sorsú, hasonló elszűyedett nőnek hozhatott volna megváltást, megszentelődést.

Párisban 80.000 utcai nő fetreng a legborzasztóbb körülmények között undok bűneiben, a lelkészek pedig politikai klubokba járogatnak, hát nem elszomorító lelki jelenség ez?!

De nem szükséges oly messze menni. Ha jól tudom, Budapesten is 28.000 az utcai nők száma. Budapest, egy kis Páris. Milyenek Pesten az állapotok, hogy viselkednek itt a lelkészek és mit tesznek ezért a szerencsétlenekért?

Bár adná Isten, hogy lelkészeink mentől hamarább helyes belátásra jönnének és belátnák, hogy nekik nem a politikai és a háborus porondon, hanem a nép mentésben, a lelkek szolgálatában van a kötelességük és a helyük.

Ennyit idézek e papképviselő nagyszerű és felemelő beszédéből. Isten áldja meg, bármely egyház embere lett légyen is.

Hát mi Istennek gyermekei mivel töltjük el napjainkat és ha Istennek Szentlelke keres és szólít bennünket, helyünkön vagyunk-e, készen a munkára embertársaink megmentésére. Gondoljunk azokra kiket az élet, a bűn legázolt és a kik segítség után kiáltanak. Siessünk készséggel segítséget nyújtani. Ilyen értelemben minden hívő Istennek papja kell legyen! (Cs.)

Érdekes beszélgetés egy talmudistával. *Zsidóművésztől*

A nyár folyamán mikor nap-nap mellett nagyobb távolságot kellett megtennem villamoson észrevettem, hogy ugyan azon vonalon, sokszor épen egymás mellé kerülve, egy érdekes típusú, erősen keleties arcvonásokkal és jellegzetes hajfrizurájú férfi utazik velem. Már az első pillanatban felkeltette érdeklődésemet és nagy lelki élvezettel tanulmányoztam egész külső megjelenését, viselkedését és természetét. Nem tagadhatom: felettébb kedves beüsmást gyakorolt reám és néha, amidőn észrevétlenül hosszabban eltűnődtem csodálatos arcvonásain, visszaéltem magamat abba a régi, ó testamentumi

azt irták fel a római katonák: „Ez Jézus a zsidók királya” — szintén ily formájú férfi lehetett és az Ő tanítványai, a szent apostolok is ilyen tökéletes, jellegzetes zsidó típusal rendelkezettek. Egy Péter, egy Jakab, egy János, amint a Genezáret tavánál ülve hálóikat kötözgették mikor a Mester elszólította őket, csak ilyen érdekes zsidó arcval tekinthettek először a Megváltó arcába.

Mondom, hogy amidőn a villamoson szembe ültem vele, ilyen gondolatok kergedtek bennem. És amidőn ezt mind végig éltem bensőmben, nem tudtam megérteni, hogy miként lehetséges mégis, hogy ez az érdekes nép ma oly ellenszenves sokak szemében. Honnan van az antiszemitizmus, a zsidó faj gyűlölete a névleges keresztényeknél, mikor a keresztényeknek soha sem szabadna elfelejteni, hogy e nép nagy elesett-

Az 1917 év szent István napján kirándult bácskai metódista ifjúság csoport képe.

időbe, mikor ez a különös nép, a maga különös és excentrikus szokásaival, egy erős népet, egy hatalmas birodalmat képezett, és olyan törvényekkel rendelkezett melyhez hasonlót azóta senki sem alkothattott.

Néha szinte elfelejtettem, hogy a villamosban ülök, annyira bele melegedtem a bibliai időnek visszaidézésébe. Így nézhetett ki Ábrahám és ilyen lehetett az Urral tusakodó Jákob. Mózes is ilyen széles szájszélű férfi lehetett és amidőn szent haragjában a földhöz vágta a két kő táblát annak ilyen vészesen csilloghatott sötét szeme. Hát Dávid? A hatalmas zsoltár író, kinek dicsőreteit közel négyezer esztendő után is milliók éneklik, hárfáját pengetve nemde így nézhetett ki? És azután a Dávid nemzetségéből származó Messiás, akinek keresztjére is

sége és, bünei dacára, az isteni ígéretnek nagy letéteményese, a Megváltás tényének testi forrása volt. Mégis csak közülök támadt az, kiről a proféták profétáltak és a királyok álmokat álmodtak. . .

Most már forró vágyat éreztem közelebről megismerkedni e férfival és habár gondolatban és érzületben egy egész világ választ el tőle, — mert az ő világa a törvény, a szokások, a szabályok körül mozog, az én világomat pedig a lelki szabadság, a kegyelem és a szeretet uralja — mégis sok jót és szépet tanulhatok általa is. A keresztény embernek nem szabad egyoldalúnak, elfogultuak, szüklátókörűnek lenni, hanem jó ha mindennel megismerkedik. Mig gyermek voltam egész rémmeséket hallottam a jezsuiták, a szerzetesek és apácák felől.

Protestáns könyveket olvasva és protestáns előadásokat hallva fiatal fejemmel mindent szőszerint vettem. De midőn Isten kegyelme megengedte nekem, hogy kissé furcsa és kerülő uton bár, — de mind a két irányzattal, a katolikus és a protestánséval, alaposan megismerkedtem, láttam és tapasztaltam, hogy a valóság egészen más mint amit könyvekbe leírnak, vagy szószéken előadnak, mert Istennek mindenhol vannak kedves gyermekei és az ő kegyelme nincs egy valáshoz sem kötve. A protestánsoknál épen úgy, mint a katolikusoknál egyformán találtam buzgó, őszinte és rokonszenves lelkekre. És hálát adok Istennek, hogy ma már semelyikhez sem tartozom vagy mind a kettő vagyok, ha Isten kegyelme úgy akarja. Mert nem az elnevezés, nem az stenitiszletnek a formája az, mely megszenteli a szívet, hanem a jóakarátú és őszinte szándék (intenció) az, mely kedves Isten előtt. Hogy melyik formát találja a keresztény ember a legjobbnak, a legcélszerűbbnek Istene dicsőítésére, az már nem tartozik a dolog lényegéhez. Isten országa sokkal nagyobb mintsem azt gondolnók és akikről tán a legferdebb véleménynyel vagyunk, azok Istennek legkedvesebb gyermekei. Természetesen a keresztény embernek valahová tartozni kell és végeredményében jobb ha valaki buzgó katolikus mintha nem tartoznék sehová. Isten országában nincs anarchia, ott minden lélek meg kell, hogy találja a helyét és meg kell hódolnia bizonyos tekintély előtt a rend kedvéért. Mert ameddig ezt meg nem tanulja a lélek, addig csak bolyong és nyugalmat nem talál. Vallást változtathat, szokásait is megváltoztathatja, de míg bensejében anarchia dúl, nyugodt és boldog nem lehet.

Mindezt csak azért említettem, hogy reá mutassak azon nagy kegyelemre, amelylyel Isten gyermeke bir, akinek, minden jó és szép, ha az Isten dicsőségét hirdeti és még a zsidó ortodoxianak is bizonyos tisztelettel adózik, hisz ez is Isten hatalmát hirdeti és egy letűnt időnek napszerű élményeit juttatja eszébe, amely nélkül a mi megváltunk sem mehetett volna végbe.

Kerestem tehát az alkalmat mikép beszélhetnék, e fanatikus zsidó férfiuval azon nagy kérdésekről, mely az ő és az új testamentumban elénk adódik. Hogy tehát felkeltsem valamivel a figyelmét, feltűnően, szinte tüntetőleg kezdtem mellette olvasni Mózes könyvéből. És tényleg egy néhány nap múlva már figyelt és amidőn észrevette hogy miről olvasok, észleltem, miszerint szemé vágyodva és álmodozva szeliden reám tekint és bensejében azt kérdezi felőlem:

Hát te ki vagy profán lélek?

Én pedig már akkor szerettem volna felugorni ülőhelyemről és úgy adni meg neki a választ: .

Én annak vagyok a szolgálója, akinek már Ábrám (ki később Ábrahámmá lett, mikor Isten vele a körülmetélkedés által szövetséget kötött) mindenéből tízedet adott, a ki Melkhisédek rendjéből való főpap és Salemnek királya volt.

Még azonban nem érkezett el a kedvező pillanat, hogy megszólítsam, pedig már mindketten jól ismertük egymást, várni kellett míg Isten ad alkalmas pillanatot a vele való megismerkedésre.

És ez a pillanat nem sokára bekövetkezett. A következő napon ugyanis amikor a budapesti Lehel-téri piac mellett haladt el villamos kocsink, egy rendőr épen valami ádrágitó zsidókereskedőt kísért a kapitányság felé, ujjongó néptömegetől kísérve. A suhancok még nyelveiket is öltögették felé. Az én szelid kinézésű zsidóm midőn látta e jelenetet, hirtelen elborult az arca és szomorúan oda szólt hozzám:

Lássa kérem ezért gyűlölnék bennünket a más vallásuak, mert azt gondolják, hogy a zsidó mind ilyen, az mind uzsorászkodik és csal és azt hiszik, hogy már a zsidó vallás erre neveli a híveit. Pedig ha ismernék a zsidóság szigorú erkölcsi törvényeit, másként vélekednének felőlünk és egyesek bűneit, hibáit nem általánosítanák.

Legyen nyugodt uram — szólottam most hozzá — én nem vagyok ily véleménynyel a zsidóság felől és rég ohajtottam e tárgyról beszélgetést folytatni önnel. De szabad tán bemutatkoznom?

Erre megmondtam neki nevem, mire ő is bemutatkozott és hozzátette, hogy rabbiképző tanár.

Ugy ön egy zsidó theologus tehát? Egy talmudista e szerint?

Az vagyok, — felelte szerény hangon — és az isteni törvénynek magyarázója — mondotta alig halhatóan. (Folyt. következik.)

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön. Tíz példányt portomentesen küldünk.

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:
Keresztyén Könyvesház, Budapest
VI. Felsőerdősor 5.

Felelős szerkesztő: Jakób János.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szöv.

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 október hó 15.

20. szám.

A pusztában.

„Akkor Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy megkísértetnék az ördögtől. (Máté ev. 4. r 1. vers.)

Ma még probléma az a kérdés, hogy miként tudunk a rossznak és kísértésnek ellen állni anélkül, hogy annak engedni kényszerülnénk. Erről beszéltek és irtak rég idő óta, sok vallási és bölcseleti sisztéma épült fel e gondolon, a problémát azonban meg nem oldhatták, sőt annál inkább alkalmatlanokká lettek, maguk is kísértésbe estek és vereséget szenvedtek. Csak egy nem bukott el e küzdelemben és ez: Jézus volt! A világ fejedelme, a régi kísértő ugyan Őt is megtámadta mint valamennyi Adám gyermeket, de kárt nem tehetett benne. Bár mindenben megkísértetett mint mi, mégis makula és bűn nélküli maradt. Az Ő győzelme a kísértés és bűn felett tökéletes volt. Ha győzni akarunk úgy mint Ő, akkor küzdenünk is olyan formában kell, amint azt Ő tette. A mi kísértéseink sem lehetnek súlyosabbak mint amilyenek az övéi voltak.

A most tárgyalt igében figyelemre méltó az idő, amelyben e nagy és Jézus üdvözítői ténykedésére döntő megkísértetés történt. Az itt tárgyalt történet összefüggésben áll az előző eseményekkel. Az előző biblia fejezetben olvassuk, miként keresztelte meg Keresztelő János Jézust a Jordán vízében. Bár neki nem volt szüksége a bűnbánatra vezető és az azt jelképező keresztiségre, amint azt János gyakorolta, mégis mint Embernek fia a többi bűnös ember közé állott és mint Istennek Báránya magára vette mindenek bűnét. Ezzel reá lépett tudatosan és önként a szenvedés és a kereszt útjára, melynek végül a világ megváltásához kellett vezetni. Ez egy teljes feláldozás volt és meghajlás az Atya akaratá elé. Az Atya az áldozatot elfogadta és ennek jeléül a Szentlelket küldte reá galamb képében — az átvett feladatra való felszerelés gyanánt — és egy hang a mennyből így szólt: „Ez az én Szerelmes Fiam, kibem nekem kedvem telik.“ Ez Jézus életének egyik legszebb fénypontja volt. És mi volt a következő? Ekkor Jézust a Lélek a pusztába vitte. A Jordántól a pusztába! Az Atyával való közösségből az ördög kísértésébe — nemde

csodálatos? Egy régi közmondás mondja: „Ahol Isten egy templomot épít, ott az ördög is épít egyet melléje.“ Ahol Isten áldd, ott settenkedik a háttérben az ellenség, hogy az áldást elrabolja. Mennél közelebb vagyunk az éghez, annál nagyobb a veszély hogy a célt eltévesszük. Légy tehát mindig éber és kettőzött mértékben elővigyázatos ha Isten megáldott és neked új feladatot adott, új kegyelemmel és erővel felruházva.

Milyen Lélek volt az, mely Jézust a pusztába vitte? Nem foroghat fenn kétség az iránt, hogy itt a Szentlelket kell alatta érteni. A Szentlélek volt az, a ki Jézust az Ő fenséges ténykedési helyéről egyenesen a pusztába vezette ama határozott és kimondott célból, hogy Őt az ördög ott megkísértse. Ez az első pillanatban hihetetlennek hangzik, miszerint maga a Szentlélek adta az alkalmat az ördögnek, hogy az Üdvözítőt megtámadhassa, de mégis úgy van, ahogy épen itt áll. A Szentlélek tudta, hogy az ördög a pusztában van, tudta hogy az az összes rendelkezésére álló eszközzel egy oriási offenzívát fog intézni Isten Fia ellen — hogy a jelen idő szavaival éljek — és dacára annak, hogy ezt tudta, sőt épen azért, mert tudta, vezette Jézust a küzdő térre, a kísértés közepébe.

A kísértés bizonyára Isten tervében volt és a megváltásra nézve szükségesnek mutatkozott. Jól lehet a kísértést magát az ördög rendezte, az mégis Isten akaratá és terve szerint játszodott le. Hogy Jézus a világ megváltója lehessen, ehhez a megkísértésre is szükség volt, hogy ez által is hasonlatos legyen a többi emberhez. Mert Ő nem lehetett volna egy tökéletes főpap (Zsid. 4. rész 15. vers) ha nem kísértetett volna meg. Próbáljátok Jézus életéből a megkísértetés történetét kihagyni! Mennyit veszítene ez az élet erejéből? Nemde mondanók mi: Igen Jézus könnyen beszélhet, Ő Isten egyszülött Fia volt és vele az ördög nem rendelkezhetett. Ha Ő a mi, az én helyzetemben lett volna, bizonynyal Ő sem győzedelmeskedett volna. Lásd épen ezért engedte az Atya őt is ugyan abba a helyzetbe, azért adott ellenségének hatalmat arra, hogy Őt megtámadhassa. Így most már nincs mivel mentegetődnünk. Ha forró, nehéz küzdelmünk van, nem mondhatjuk,

hogy a Királyunk a tűz vonalba állit, míg Ő a biztos fedezékből dirigál bennünket, mert Ő előttünk járt, ki volt téve a legnehezebb tűznek, a legforróbb helyen állott és győzött.

Valami egyébire vársz talán kedves lélek Jézus követésében! Mindig virágos, tavaszi kertben kívánsz sétálgatni? Téged is próbára fog vezetni a Lélek. Talán nem régen tértél meg és a lelked örömteljes és boldog? Úgy légy háládatos, de ne ijedj meg, ha holnap a lábad a pusztá forró homokját fogja érinteni. Vagy tán egy különös lelki tapasztalaton estél át és Istennek különös ajándékát vetted? Lehet, hogy ezen ajándékért még sokat kellesz szenvedned a világtól és az ördögtől. Menyei Atyánk, a ki minket szeret és aki minket ismer, megengedi a kísértést, hogy nyilvánvalóvá legyen szívünk titka, az iránta való szeretetünk és hitünk előttünk és hogy a küzdelemben erőtlenségünk az Ő segítsége által fölényessé legyen.

Azért ne csüggedj el, ha Ő téged is a pusztába visz, ne panaszkodjál a kísértések miatt melyben épen most állsz, — a háborúnak hosszú-hosszú ideje is ilyen pusztaság — hanem vedd fel örömmel a küzdelmet, melyet Isten ad a te részedre Üdvözítőd oldala mellett és az Ő erejében felettébb diadalmaskodjál. (Róm. 8. rész 37. vers.) Mert csak Az által, ki minket a Jézusban szeretet, lehetséges a teljes győzelem!

M.

Hogyan lesz hatvan év múlva?

Hiuság

Egy orvos jámbor, szerény leánykájának volt egy tetszelgő, beképzelt és testi szépségére roppant hiú barátnője, akinek léhaságát és öndicselkedését végre kezdte megünni. Egy napon aztán mikor a fiatal leány ismét azzal dicsekedett el, hogy őt menyire szereti és kedveli mindenki és hogy az üzletekben mily készséggel és azonnal szolgálják ki, míg a többi nőket várakozni hagyják, az utcán pedig milyen rajokba szaladnak utána a fiatal emberek, — az orvos leánya csak ennyit kérdezett tőle:

Aztán mond csak Etus, így lesz ez hatvan év múlva is?

Ez a szokatlan kérdés mód felett meglepte a hiú leányt, ilyesmire nem számított. Pedig ide s tova hatvan év nem is annyira hosszú idő és akkor, — ha ugyan Isten engedi, hogy ily hosszú életet éljen — már öreg anyóka lesz, aki tán bottal típeg és kettős szemüveggel olvas.

Ez a gondolat alaposan érintette a fiatal leány hiuságát és az ettől a naptól fogva

már nem dicsekedett külső, mulandó, testi szépségével, hanem mindenben barátnője példáját követte, aki megmutatta neki azon lelki utat, amelyen állandóbb, maradandóbb és tökéletesebb szépségre lehet szert tenni.

Mi még megjegyezhetjük ezen kicsiny történethez, hogy sok fiatalnak nem is kell hatvan évig várni. Elég egy betegség, sőt néha elég egy cérna vékonyságu érnek a megrepedése a fejben vagy a szív körül és máris beáll a halál. És akkor, az egykor piros, rózsás ajkakon megjelenik a hullaféreg és a pompásnak itélt test gyorsan oszlattnak indul és maga körül kellemetlen illatot áraszt. Mi az embernek szépsége egymagában?

Gondoltunk-e már mi is előre? Gondoltunk a ravatalra, a koporsóra és a sötét sirra? Gondoltunk a kikerülhetetlen jövőre?

Hála legyen az Istennek, hogy minden a keresztény embernek már a háta mögött van és annak arcát a napnál tüdőklőbb fény világítja meg. Vau Megváltója és az biztos kézzel vezeti az örök virányok felé...

(Cs.)

Érdekes beszélgetés egy talmudistával.

II.

Én szintén foglalkozom a theológiával — feleltem neki — én azonban a kegyelemnek vagyok a hirdetője és a szeretet soha ki nem meríthető forrásából merítem gondolataimat.

E szóra „kegyelem“ és „szeretet“ melegen és érdeklődéssel tekintett reám. Nagy, fekete, sötét szeme ismeretlen tűzben égett, a fanatizmus lángjai csaptak ki azon... Némi szünet után aztán így szólt hozzám:

Kedves uram, miért helyezi az akcentust e két szóra „kegyelem“ és „szeretet“? Talán valami különöset gondol ez alatt?

Úgy van! Ezzel a két szóval egy hatalmas korlátot emelek ama két világ közé, melyet mi keresztények ó és újszövetségi világ név alatt értünk. Az előbbiben egy pompás időszak tűnik elénk, melyben a végtelen igazságú Isten egy precise szabta törvény által igazgatja az ő kiválasztott népét, az utóbbiban pedig egy minden áron békülni akaró szerető Isten nyer kijelentést a maga csodálatos fenségességében. S míg a mózesi népet a törvény nagyszerűsége teszi kiváltságossá a többi pogány népek felett, addig a tényleges kereszténységet a szeretet felülmúlhatatlansága emeli ki a többi közül.

Hogyan, hát ön elismeri a mózesi törvény tökéletességét? — kérdezte csodálkozó hangon.

Természetesen el ismerem, sőt vallom és hiszem, hogy az valaha eszköze és útja volt a megigazulásnak és aki helyesen élni tudott e törvénnyel Isten előtt kedvet talált. Ma azonban már törvény és külsőség által senki sem találhat megigazulást, sem kedvet Isten előtt, hanem csak a benső élet és a benső isfenítészelet által. Ezzel azonban nem akarom kicsinyíteni az ótestamentumi események értékét, sőt tudom, hogy azok nélkül az újszövetségi idő soha nem érkezhett volna el, a messiási korszak sem jöhetett volna el, Ábrahámoknak, Jákoboknak és Mózeseknek lenniök kellett, hogy reá mutassanak az eljövendő Megváltóra.

E szóra „Megváltó” — az én zsidóm egész testében megremegett. Az amúgy is sápadt, vértelen arca még halványabb lett, kezei idegesen rángatództak, fogával száj széleit harapdálta. Én pedig felhasználva az alkalmat tovább szótem a megváltás körüli gondolatot.

Igen uram, Mózesnek jönni kellett a két kemény kötéllával és az arra írott törvényekkel, hogy a bűnöző emberiség belássa miszerint önereje és az írott szentencia által senki nem képes megjobbítani életét és nem bir egy lépéssel sem közelíteni a lélek kitűzött célja felé. A törvény csak arra jó, hogy azt által hágják és aztán mint ítélet szálljon azokra vissza. De ezzel nem azt akarom mondani, hogy az ótestamentum emberei közül senki meg nem igazult volna, vagy hogy azok kivétel nélkül elvesztek volna. Távol legyen az ilyen gondolat tőlem, mikor tudom, hogy a törvény adta időben is nagy szellemek támadtak és sok és hatalmas dolgot műveltek a Mindenható neve által. Ezek azonban már akkor sem építettek pusztán a törvény hideg betűire, hanem ellenkezőleg lélekben és szívben már akkor a Messiással foglalkoztak, róla álmodoztak és az ő várása által igazultak meg. Hát ön úram, mire várakozik? Hisz-e a messiási korban és a Messiás személyében?

E kérdés talán még korai volt, mert roppant zavarba ejtettem vele és hirtelen nem tudott mit szólni, látszott, hogy küzd, habozik magában, de aztán szemével a megszűnésbe révedezve lelkendezve így szólt:

Oh úram, nem csak én, de minden izraelita vágyodva vágyódik ez idő után, mely még szemel előtt a ködökbe vész s hogy kellőleg illusztráljam azt a benső vágyat mely az egész zsidóság szívét epaszti, talán leginkább e néhány sorral jellemezhetem, mely most jelent meg egy zsidó szépirodalmi lapban: „... És jön majd a nagy nap mikor a fűtős báránka együtt legel a farkassal a réten, oroszlán és özike együtt hajja fejét a jászol fölé, kis fiú tigris vezet

és lábai előtt vipera hever, kiapad a könnyűkútsakardokból kaszák lesznek...“ Lássá mi zsidók ilyennek képzeljük a messiási időt: Nagynak, csodálatosnak, boldogitonak...

(Folyt következik.)

Jó orvosság a kevelység ellen.

Egy disznópásztorból lett főúr, aki hatalmas vagyona tett szert és nagy tekintélynek örvendett, attól való félelmében, hogy esetleg nagyon eltalálja bizni magát és szívében a kevelység lesz urrá, azon gondolatra jött, hogy régi pásztor gunyáját és pásztorbotját mindig kéznél tartja. Így is cselekedett. És ha valami különös szerencse vagy kitüntetés érte, mely hizlalhatta volna benső felfuvalkodottságát, azonnal a multra gondolt, hogy tulajdonképpen mi is volt és Isten mivé emelte fel. Ilyenkor aztán ismét magára vette a kopott, zsíros pásztor ruhát és úgy állt a tükör elé. Ez aztán teljesen lehűtötte benső izgalmát és vissza zökkenette az alázatosság útjára.

Szerkesztői rovat.

Funk prédikátor testvér haza érkezett. Kissé furcsán hangzik a fülnek mikor egy német Magyarországon otthon talál és épen itt, közöttünk, magyarok között érzi otthon magát. De ez már így szokott lenni Isten gyermekénél, a misszionáriusok pedig mindig munka földjükon érzik magukat legboldogabbaknak. Így van ez Istentől rendelve, erre iuspirálja Isten lelke az evangélium munkáit. És mi, akik szemtanúi voltunk Funk testvér hazajövetelének, boldogságtól ragyogó arcán ott láttuk tündökölni azon csodálatos fényt, mely arról tanuskodott, hogy ő már nem az a „hideg, kinnért, elzárkozott és magának élő német, a ki azt hiszi hogy az égen a nap is csak Németorszáért kél fel” — hanem egy olyan jó pásztor, ki épen azt a népet szereti legjobban, hová Isten kegyelméből küldötte. És ha véletlenül Kinába küldötte volna, hát most kinaiul érezne és hogy a kinaiakat jobban megnyerje parokából hosszú copfot viselne.

Közel fél évi katonáskodás után tért vissza némi szabadságra és amint örömmel kontaláltuk friss egészséggel, jó színben és megfelelő kedély állapotban. A jó Isten kegyelme megörizte őt, ott a távolban és haza vezérelte sokaknak öröme. A budapesti gyülekezet tagjai között hamar elterjedt haza jövetelének a híre és a ki csak tehette sietett a gyülekezetbe, hogy üdvözölhesse őt.

Funk testvér tulajdonképpen pihenni jött haza, a pihenésből azonban aligha lesz

valami, ellenkezőleg sok szaladni valója lesz, mert mint az isteni tisztelet után kihirdette, arra fog igyekezni, hogy a lehetőség szerint minden testvért otthonában is felkeressen és négy szemközt üdvözölhessen.

Bár adná a jó Isten, hogy Funk testvére ne kellene a katonasághoz visszatérni többé, mert ő igazán nem jó katonatípus, szelíd, megnyerő arcától aligha fog egyetlen angol vagy francia megijedni. Oda kemény zord férfiak kellene. És nekünk éppen azért tetszik, mert nem ilyen. Elég volt már a háborúból, a szeretet napsugárait áhítunk és Funk testvért a béke jégyében üdvözöljük

Aratási ünnepélyt tartott a budapesti gyülekezet október első vasárnapján mikor is a szép imaterem színültig megtelt. Ugyancsak ez alkalommal ment végbe kedves Fleps János testvérünk újszülött fiacskájának keresztelési aktusa, melynél Funk lelkes testvérünk végezte a rituálét. Ezután az aratási ünnepély következett, több karénekekkel, szavalattal és lelkesítő beszéddel egybe kötve. Szép volt hallani az egyébként német ajkú gyülekezetben a gyermekkar magyar énekét. Jól esett kostatálni, hogy a szép magyar fővárosban a gyermekek nem kaphatók más nyelvű előadásokra. Ha igaz, hogy a gyermekek a jövő, akkor mi is reménységgel tekinthetünk a jövőbe. Megható vallomástételek következtek sorra, melyekből édesen kicsengett a Mindenható Isten kegyelmének és szeretetének nagyszerűsége. Valóban csodálatos esztendő volt ez a részünkre amelyben sokat szenvedtünk, néha tán nélkülöztünk is, ne amely annál tanulságosabb és felemelőbb volt reánk nézve a hit szempontjából.

Pekár Anna testvérnőnk szeptember hó 26-án kísértük utolsó útjára. Ő volt az óbecsei gyülekezet egyik legidősebb tagja. Nem csak rendszeren látogatta istentiszteleteinket, hanem mindig szívesen nyújtott segítő kezet mindazoknak, kik valamilyen hozzáfordultak. De különösen gyermekeire gondolt és azokért imádkozott. Az Úr meg is hallgatta kérését, mert nem csak gyermekei keresik az Urat, hanem még unokái is.

Majdnem 3 évig betegeskedett, míg végre hosszú betegségének most véget vetett a menyei Atya. Betegágyában vig volt és sokszor énekelt. A lelki énekekből merített erőt ha elhagyatottnak érezte magát. Egy nappal halála előtt ezt énekelte:

Imádkozatok és buzgón kérjetek
Bűnös voltunkért Uram oh ne vess meg!
Tiszta szívet és Szentlelket adj nekünk
Hallgass meg Fiaid nevében ha kérünk!

A gyászbeszédet a temetésen Sebele György prédikátor testvér tartotta János jelenése 21. rész 1—7. vers alapján, közben pedig a verbászi gyülekezet énekkara működött közre, mely igen jó hatással volt a szép számú gyászközönségre.

Hálásan tekintünk pihenni tért kedves testvérünk után és várjuk a boldog viszontlátást az örökkévalóságban.

Ami igazán nagyszerű volna.

A minap egy este az isteni tiszteletről haza felé tartva, a nyugoti pályaudvarnál (Budapesten) egy német katona szólított meg, kérdezve miként juthatna a keleti pályaudvarhoz a legközelebb. Én felajánlva szolgálatomat megindultam vele a legközelebbi villamos megállóhely felé. Közben észrevettem, hogy az én németem arca feltűnően derűs és roppant jó kedély állapotban van. Mire kíváncsian ily kérdéssel fordultam hozzá:

Miért oly boldog és minek örül oly nagyon?

Mire ő reám emelte nagy kék szemét és így szólt:

Hát kegyed nem hallotta a nagyszerű hirt: Riga elesett! Riga a németeké!

De hallottam — szólottam neki rezignáltan — én azonban egy cseppet sem találok nagyszerűnek.

Nem? — nézett reám kíváncsian — Hát akkor mondjon ön nekem egy nagyszerű dolgot.

Ha majd az újságban azt olvasom, hogy Lloyd George Michaelissel vagy Tirpitzzel összelelkelt, ezt valóban nagyszerű eseménynek fogom tartani.

De ezt a fenséges evangéliumi szellemet, az én derék német barátom még nem értette meg és ámulva bucsuzott el tőlem.

És én ekkor fülembe hallottam csendben a Megváltó igéit: „A gonosznak ne álljatok ellene gonoszszal, hanem a ki téged jobbfelől arcúl üt, fordítsd oda a másik orcádat is és aki el akarja venni a te alsó ruhádat, engedd néki felső ruhádat is“ . . . stb.

Ebben benne van a világ, az emberi ség egész boldogsága!

Békeharang

==== Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. ====

Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

==== Tíz példányt portomentesen küldünk ====

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztyén Könyvesház, Budapest

==== VI. Felsőerdősor 5. ====

Felelős szerkesztő: Jakob János.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szöv.